

DE LENTE VAN 23

Adrie Krijgsman

De lente van 23

© 2023 Adrie Krijgsman

Omslag: Adrie Krijgsman
Uitgegeven bij Brave New Books
ISBN 978 94 6480 961 9
NUR 508

www.adriekrijgsman.nl

*The secret of a good old age is simply an honorable pact
with solitude. ...*

Gabriel García Márquez

Bijna elke avond, als het begint te schemeren, maak ik een wandelingetje door de omliggende straten. Halverwege ga ik dan op het bankje bij de vijver zitten. Om te roken hoef ik dat niet meer te doen. Ik ben gestopt. Nu staar ik enkel voor me uit naar een mengeling van concrete en abstracte verten. Gewoon omdat ik het fijn vind. Niet om er rust te vinden of om de spanning van me te laten afglijden. Ik laat herinneringen opwellen en ik kijk naar de boomtakken met wiebelende, of door de droogte al vallende blaadjes en ik verbaas me over de snelheid waarmee aan de overkant een woonflat verrijst. Het valt me ook op dat er veel minder frisverpakkingen rondom het bankje liggen, dankzij de nieuwe statiegeldregeling, waar ik heel blij mee ben. Vaak denk ik aan gedichten, liefde en beminnen, aan een oudleerlinge, een dichteres die ik zeker al geen vijftwintig jaar in levende lijve heb gezien. De laatste twee jaar ben ik met haar op Facebook bevriend. Ik noem haar Erato,¹ naar de Griekse muze van de lyriek en de liefdespoëzie.

Na een poosje op drift te zijn geweest ben ik weer thuis, met frissere gedachten over het leven en de toekomst dan ik in lange tijd heb gehad. De drift begon bij mij rond mijn achttiende, een leeftijd die me nu onwerkelijk voorkomt. Ik? Achttien? In het lege en verlaten niemandsland tussen verleden en toekomst is die leeftijd blijkbaar kwijt geraakt, is de houdbaarheidsdatum van achttien jaar overschreden, en kan ik nu beter als bejaarde ‘op vakantie’ gaan dan als jongere ‘op drift’. Ik moet me maar eens realistisch gaan bezighouden met de toekomst, niet ‘mijn’ toekomst maar ‘de’ toekomst, in een breder verband, waar hopelijk ‘mijn’ toekomst nog een poos inpast. Ik ga op vakantie naar de

toekomst. En of dat uiteindelijk zinvol is, of zinvol kan worden, zal de tijd leren. Ik weet het niet. Diezelfde twijfel is er ook bij het schrijven. Immers alles wat met woorden kan worden gezegd, kan ook met woorden worden tegengesproken.² Zo'n uitspraak kan het schrijven gemakkelijk degraderen tot een volkomen zinloze bezigheid, wat geen vrolijk perspectief is, niet alleen wat mijn eigen schrijfwerk betreft, maar ook wat betreft de schitterende poëzie van mijn Facebookgeliefde, Erato. Maar:

‘Ik laat me niet meer gek maken,’ zeg ik, met een luidkeels afgevuurd ‘ik’, waarna de rest van het zinnetje geleidelijk vertraagt, in kracht afneemt en tenslotte op een berustende toon wegebt. Inhoudelijk lijkt het of ik voor elk probleem ongevoelig ben, wat niet zo is. ‘Dat weerhoudt me er niet van,’ vervolg ik, met het air en de spreektrant van een zichzelf overschattende CEO, ‘om al op korte termijn de nodige maatregelen te nemen, om nu al proactief vluchtstrategieën en escaperoutes te bepalen en om de veilige plekken die ik op mijn reis aantref nu al in mijn geheugen op te slaan, voor als de nood echt aan de man komt. En als ik dan hoor dat de Atlantische Oceaan plotseling sterk opwarmt en het zeeijs bij Antarctica veel sneller smelt dan verwacht, dan gaat dat niet lang duren.’

‘Hou toch op, je doet net of morgen de wereld vergaat.’

‘Nee, zo erg is het niet,’ zeg ik. ‘Maar voor de langere termijn zullen we toch echt ... Hé, dat is grappig. Ik zie mijn oog-brein-systeem nu zomaar ineens voor me als een gecamoufleerde wildcamera, je weet wel, zo'n camera die aan een boom gemonteerd wordt om ongezien dieren in het wild te observeren.’

‘Of om te kijken of er in Wapse een bijtgrage wolf zit.’

‘Zo’n camera kun je ook gebruiken om de omgeving te bewaken, ‘zeg ik, ‘of om foto’s te maken van plekken die de wandeling van het klimaat kunnen doorstaan. Eindelijk is het me duidelijk dat mijn nieuwe roeping die van een rondreizende wildcamera is!’

‘Dapper de klimaatcrisis te lijf, begrijp ik dat goed? Van de ene plek naar de andere reizen en dan plaatjes schieten van plekken waar het leven ook in de toekomst nog goed kan zijn? Het is gewoon een hypocriete rijkeluisvakantie in Spanje, zogenaamd voor de goede zaak. Doe jij maar fijn Don Quichot de groeten als je in Spanje bent.’

Was het maar zo simpel, denk ik, door de groet aan Don Quichot een beetje uit het lood geslagen, al voordat ik aan mijn ‘rijkeluisvakantie’ ben begonnen en dat kan niet de bedoeling zijn. Niet dat het nonchalant uit het lood hangen nou zo rampzalig is, want het onnavolgbare mysterie van loodrecht en rigide rechtlijnigheid is erger. Gekanaliseerde waterstromen moeten weer meanderen om het water vast te houden, ik bedoel maar. En over dat uit het lood geslagen zijn zou een goede vriendin van mij zeggen dat het *the story of my life* is, zonder daarbij aan seks te refereren, laat ik dat er maar bij zeggen. Het is allemaal al lastig genoeg en als dat er ook nog eens bij zou komen, nou, dan balanceerde ik op het randje van mijn mentale failliet. Echt wel!

Het schieten van die plaatjes doe ik voornamelijk voor mezelf, meestal om ze dan nooit meer te bekijken. Zoals veel overbodige zooi zitten ze dan goedbedoeld het betere klimaatdenken in de weg, ingeklemd tussen het eeuwige teveel van het neoliberale eeuwige tekort. We hoeven heus geen afbeeldingen of gegevens meer vast te leggen om te